

SAARA RIKALAINEN

RUUN

rukouspolku
Lasten hartauskirja

Kuvitus: JENNI NIEMELÄ

**Isälle ja äidille, jotka jaksoivat
lukea iltasadun joka ilta.**

RUUN

rukouspolku

Lasten hartauskirja

KIRJOITTANUT

SAARA RIKALAINEN

KUVITTANUT

JENNI NIEMELÄ

© 2016 Saara Rikalainen
Kustantaja:
BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-369-8

Raamatunlainauksissa on käytetty Suomen evankelisluterilaisen kirkon
kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottamaa suomennosta.

SISÄLLYS

Ystävyysden aamu	6
1. Siunauksen sade	8
2. Rakkaudesta	10
3. Lammella	12
4. Kotona	14
5. Erehtyväinen otus	16
6. Muutto	18
7. Ruusunpunainen lehti	20
8. Käpyjahti	22
9. Lähimmäinen	24
10. Jokapäiväiset porkkanat	26
11. Meidän Isä	28
12. Taivaallinen aarre	30
13. Turva	32
14. Siunaukseksi	34
15. Piilosilla	36
16. Herra Siilin rukous	38
17. Höpsöt rukoukset	40
18. Antaessaan saa	42
19. Kiitollisuus	44
20. Niin pieni	46

YSTÄVYYDEN AAMU

Ruu ojensi takakoipensa suoriksi ja venytti itseään niin, että mahakarvat koskettivat maata. Se haukotteli niin leveästi, että sen suusta pilkisti neljä talttahammasta. Niiden avulla Ruu pystyy järsimään puun kuorta, joka on sen suurta herkkua. Rusakko Ruu on vasta neljän kuukauden ikäinen. Ihmislapset eivät osaa neljän kuukauden iässä paljoakaan (tai osaavat, jos äideiltä kysytään), mutta rusakonpoikaset leikkivät ja loikkivat tuossa iässä vallan mahdollisesti.

Saatat ihmetellä miksi kutsun pupuystäväämme Rusakko Ruuksi. Syy on siinä, että rusakot lausuvat aina sukunimen ennen etunimeä. Niinpä esimerkiksi metsälammella asuva sammakko on rusakoiden mielestä Sammakko Sam. Sammakko itse on asiasta aivan eri mieltä. Se on vakuuttunut olevansa sukujaan Makkonen. Joka tapauksessa sammakko Sam Makkonen on Ruun hyvä ystävä, ja josta tulee varmasti sinunkin ystäväsi.

Mutta palataanpa ystäväämme Ruuhun. Ystäväämme, sillä Ruu haluaisi olla sinunkin ystäväsi ja ottaa sinut mukaansa seikkailuihinsa. Saatat ajatella, ettei sinusta ja Ruusta voi tulla ystäviä, mutta kyllä voi. Ruuta ei nimittäin yhtään haittaa, ettei sinulla ole pitkiä korvia. Lisäksi teillä on myös ainakin yksi yhteinen ystävä. Keksitkö jo kuka?

Jeesus rakastaa Ruuta, mutta voit olla aivan varma, että hän rakastaa sinuakin. Hänelle lapset ovat nimittäin erityisen tärkeitä ja arvokkaita. Hän rakastaa kuunnella lasten innostunutta höpötystä, ilahtunutta naurua ja turhautunutta nurinaakin. Hän tietää, että

välillä meitä suututtaa, väsyttää ja itkettää, muttei se vähennä hänen rakkauttaan. Jeesus hymyilee, kun kerrot hänelle salaisuutesi ja huolesi. Hän rakastaa kuulla ääntäsi.

Ruu oppi rukouksesta paljon leikkiessään metsässä. Rukous on puhetta Jumalalle. Rukouksessa me kerromme Jumalalle asioitamme. Voit kertoa uudesta pehmolelustasi, vaikka se tuntuisikin hassulle. Jeesus on kuitenkin äärettömän kiinnostunut lelustasi, jos se on sinulle tärkeä ja haluat siitä hänelle kertoa. Hän ei koskaan keskeytä innostunutta selitystäsi tuhahtamalla kyllästyneesti. Hänellä ei myöskään ole koskaan liian kiire kuunnellakseen. Päinvastoin. Raamattu kertoo, kuinka Jeesus nosti lapsia syliinsä ja siunasi heitä. Hänellä on aina aikaa sinulle.

Mutta hei, huomaatkos, että Ruu ojentaa sinulle juuri nyt käpäläänsä ja pyytää lähtemään kanssaan seikkailuun. Voit ottaa mukaan uninallesi tai hänet, kuka vieressäsi ikinä nukkuukaan. Seikkailusta tulee varmasti iloinen ja nauravainen – hieman jännittäväkin. Ruu haluaa sinut mukaansa, sillä ystävän kanssa on aina hauskeempaa. Voit rukoilla Ruun kanssa yhdessä ja lisätä loppuun halutessasi muutaman oman asiasi. Raamattu lupaa, että Jumala vastaa rukouksiin.

Jeesus närkästyi ja sanoi heille: ”Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä. Heidän kaltaistensa on Jumalan valtakunta. Totisesti: joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, ei hän sinne pääse.” Hän otti lapset syliinsä, pani kätensä heidän päälleen ja siunasi heitä.

MARK. 10:14-16

SIUNAUKSEN SADE

Ensimmäinen luku, jossa Ruu pohtii mistä sade tulee ja kuinka sateista voikaan olla siunausten sääkartalla.

Eräänä aurinkoisena aamuna Ruu oli herännyt varhain. Aamuvoimistelun jälkeen se kurkisti ikkunaluukusta ulos. Lehdillä kimalteli pisaroita sateen jäljiltä.

- Kuinka kaunista! Ruu henkäisi värisyttään kuononaan kanimaiseen tapaan.
- Niin on, äitirusakko virkkoi, – maa on nyt sateesta kostea. Tulehan syömään aamiaista.

Ruu hyppäsi pöydän ääreen ja istahti penkille. Äiti oli kattanut pöytään porkkanamarmelaatileipiä ja voikukkasalaattia. Ruu söi ensin marmelaatileipää ja sitten hieman salaattia, kunnes tuli ajatelleeksi sadepilviä. Sen täytyi lopettaa pureskeleminen ajatelakseen oikein tarkasti. Äiti katsoi Ruuta kysyvästi ja ehkä hieman nuhtelevasti, sillä sen suupielestä törötti voikukanlehti hassusti. Ruu söi nopeasti lehden loppuun ja katsoi sitten äitiin uudelleen.

- Äiti, mistä sade tulee? Ruu ihmetteli ja otti lisää voikukkia.
- Sadepilvistä, äiti hymähti, – Jumala antaa sen, jotta kasvit kasvavat ja ruokaa riittää.
- Näitä lehtiä kyllä nyt riittäisikin tosi monelle pikkupupulle! Ruu intoili. Se huitaisi tassullaan osuen vahingossa leipäänsä ja totesi porkkanamarmelaatin olevan tosi tahmeaa. Isä mutisi sanomalehden takaa huomenna satavan lisää, joten Ruun kannattaisi nauttia auringosta nyt.
- Mutta minä pidän sateestakin, jos se kerran saa voikukat kasvamaan! Ruu henkäisi, – vaikka tietysti sadepäivinä on välillä hieman tylsää leikkiä sisällä, se myönsi. Äitirusakko hymyili Ruulle.
- Jumala antaa sateen siunaukseksi kaikille metsän asukkaille.
- Miten kaikki saavat osansa? Ihmetteli Ruu, joka yritti parhaillaan puhdistaa käpäläänsä marmelaatista.
- Me voimme jakaa iloa puhumalla toisista hyvää.
- Äiti, sittenhän siunaaminen on hyvän puhumista toisesta!
- Kyllä kultaseni, äitirusakko hymyili. – se on myös sitä, mitä teet juuri nyt eli toisten auttamista, se lisäsi, sillä Ruu oli saanut käpälänsä puhtaaksi ja siivosi parhaillaan astiat aamupalapöydältä.

Ruu tuli isän sanoista iloiseksi. Se ajatteli Jumalaa suunnittelemassa auringonpaistetta ja sadetta, jotta heillä olisi kaikki mitä elämään tarvitsee. Sitten se sulki silmänsä ja laski korvansa hieman lurpalleen. Se tarttui äitipupua käpälästä. Sinä aamuna Rusakkojen perhe aloitti päivänsä kiittämällä Taivaan Isää.

Kiitos Isä,
että olet luonut luonnon, kasvit
ja eläimet meidän iloksemme.
Kiitos, että pidät huolta kaikista luoduistasi
ja haluat antaa siunauksesi elämäämme.
Auta meitä huomaamaan hyvä tahtosi
ja kiittämään jokapäiväisestä leivästämme.
Aamen.

Hän peittää pilvillä taivaan ja
lähetää maan päälle sateen, hän
pane versomaan vuorien ruohon.
Hän antaa karjalle ravinnon, hän
ruokkii korpin pojat, jotka huutavat
nälissään.

Ps. 147:8-9

RAKKAUDESTA

Toinen luku, jossa Onerva löytää sorsanpojan,
ja Ruu ymmärtää hieman siitä, mitä rakkaus on.

Ruu piirsi kepillä pehmeään rantahiekkaan kuvioita. Se oli äitirusakon ja Onervan kanssa rannalla. Onerva oli poikamainen oravatyttö, joka asui aivan rusakoiden naapurissa. Se rakasti kiipeillä ja hyppiä puusta toiseen. Joskus se heitti Ruuta tai jotakuta muuta ohikulkevaa eläintä kävyllä ja nauraa kikatti oksallansa. Mutta ei se koskaan heittänyt, koska käpykin saattaa sattua, jos sen sinkoa liian suurella voimalla puusta alas. Ruuta Onervan jekkuilu lähinnä nauratti.

– Apua! Onerva vingahti yhtäkkiä ja neljä pitkää korvaa kääntyivät heti sitä kohti. Ruu ja äitirusakko katsoivat Onervaa kysyvästi. Oravalla ei näyttänyt olevan mitään hätää, vaikka sen ääni oli kuulostanut siltä, kuin se olisi pudonnut veteen. Onerva ei nimittäin osannut uida.

– Mitä nyt? Äitirusakko ihmetteli, – et saa hihkua noin, ellei sinulla ole oikea hätä.

– Ei minulla ole hätää, mutta tuolta putkesta kuuluu piipitystä.

Onerva hörsti tupsukorviaan niin, että ne näyttivät pieniltä karvapalloilta. Rantatöyräällä oli ihmisten asentama viemäriputki, josta totta tosiaan kuului piipitystä. Rusakot kuulivat sen pitkillä korvillaan hyvin, kun asettuivat istumaan Onervan viereen. Äitirusakko hyppäsi rantaveteen ja kurkisti putkeen.

– Hei, onko siellä joku? Se kysyi varovasti.

– Pii! Kuului putkesta, – en pääse mönkimään pois. Voitko auttaa?

– Diellä on doku! Ruu henkäisi ja piteli nenäänsä, sillä viemäriputkesta tuli sen herkkään nenään voimakas haju.

Äitirusakko haki puunoksen ja alkoi varovasti työntää sitä putkeen.

– Pystytkö tarttumaan oksaan, niin vedämme sinut ulos? Se kysyi viemärin muukalaiselta.

– En pysty, olen solsa! Kuului putkesta.

– Siellä on sorsanpoika, joka ei osaa r-kirjainta, äitirusakko huolehti. – Lapset, keksittekö miten saisimme sen ulos?

– Minä voin mönkiä auttamaan! Onerva hihkaisi.

Ruu katsoi ystäväänsä yllättyneenä, miksi Onerva halusi vapaaehtoisesti moiseen likaiseen, haisevaan ja ahtaaseen paikkaan? Sitä ihan puistatti, kun se ajatteli asiaa.

– Uskallatko? Äitirusakko kysyi, – sinä olet kyllä meistä pienin.

– Totta kai minä uskallan, Onerva sanoi, vaikka totta puhuen sitä hirvitti hieman.

– Sorsa on saatava sieltä pois!

Onerva kiipesi putken suulle ja lähti mönkimään putkeen. Se tunsu, kuinka likavesi imeytyi sen turkkiin. Putkessa oli todella pimeää ja löyhkä iski vasten kasvoja. Kypälät hieman väristen Onerva kuitenkin saavutti sorsanpoikasen. Sillä meni hetki aikaa saada se irti mudasta, jota oli kertynyt putken pohjalle. Sen onnistui kuitenkin irrottaa sorsanpoika ja yhdessä ne mönkivät kohti valoa ja raikasta tuulta. Äitirusakko otti ne vastaan ja nosti putken suulta rannalle. Sorsanpoika oli hyvin väsynyt. Äitirusakko pesi hellästi sen sulat puhtaaksi rantavedessä. Poikasen nokalle syntyi hymy.

– Kiitos, se kuiskasi hiljaa.

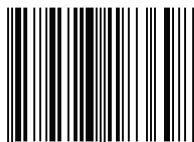

***M**inä luulen, että Jumala nauttii eniten siitä, kun saa olla meille rakastava Isä ja kun käännyimme hänen puoleensa joka päivä.
– Siinä tapauksessa minä heti ilahdutan Jumalaa vähän, Ruu hihkaisi ja otti äitiä tiukemmin käpälästä kiinni. Se sulki silmänsä ja yhdessä äidin kanssa ne kertoivat Jumalalle Ruun pelosta ja pyysivät rauhallista yötä ja kauniita unia.*

Ruun rukouspolku on lastenhartauskirja, joka sisältää 20 kertomusta, rukousta ja raamatunpaikkaa lapsen ja vanhemman yhteistä iltahartausta varten. Kirjassa seikkaillaan tutussa suomalaisessa metsässä yhdessä rusakonpoika Ruun, Onerva-oravan ja sammakko Sam Makkosen kanssa.

Leikin ja loikan lomassa pohditaan anteeksiantamusta, lähimmäisen rakkautta sekä turvallisen ja rakastavan kodin tärkeyttä. Ruu oppii, että Jumala on kiinnostunut pienimmästäkin rukouksesta ja haluaa olla rakastava Isä joka päivä.

ISBN 978-952-318-369-8

9 789523 183698